

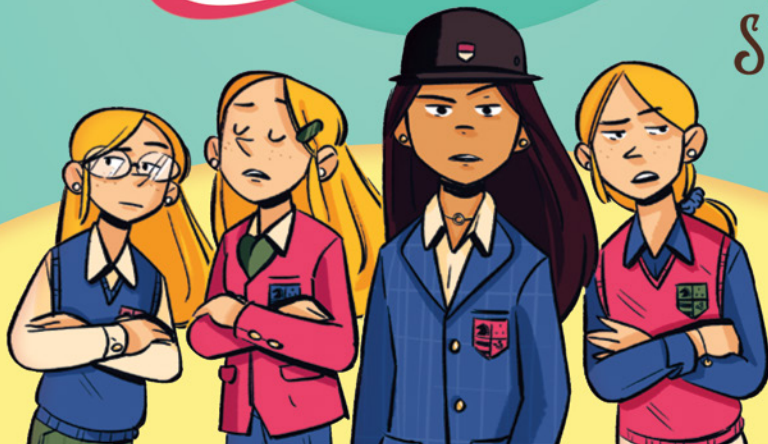

HOLKA

OD KONÍ

CARRIE
SEIMOVÁ

bambook

Pro všechny lidi od koní, mladé i staré.
Statečně se prohánějte životem a zůstaňte přitom sami
sebou.

Cválejte za svými sny, i kdyby byly sebedivočejší.

A vaše srdce zůstane nezkrocené.

- CS

Carrie Seimová

Holka od koní

Přeloženo z anglického originálu *Horse Girl* vydaného nakladatelstvím Penguin Random House LLC, New York v roce 2021

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with Penguin Workshop, an imprint of Penguin Young Readers Group, a division of Penguin Random House LLC

Text copyright © 2021 by Carrie Seim

Illustrations copyright © 2021 by Penguin Random House LLC

Translation © Eva Kadlecová, 2022

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Bambook

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

obchod@grada.cz, www.grada.cz

tel.: +420 234 264 401

jako svou 8399. publikaci

Překlad Eva Kadlecová

Odpovědná redaktorka Magdalena Jimelová

Jazyková úprava Gabriela Janů

Grafická úprava a sazba Šimon Jimel

První vydání, Praha 2022

Vytiskla tiskárna FINIDR s.r.o., Český Těšín

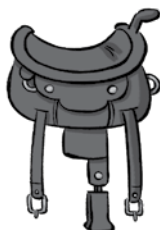
© Grada Publishing, a. s., 2022

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

ISBN 978-80-271-4736-6 (ePub)

ISBN 978-80-271-3156-3 (print)

KAPITOLA PRVNÍ

„Pozor! Prostřední oxer!“

Krytou kruhovou jízdárnou se rozléhá hlas Amary, která cválá v dokonalém souladu se Stříbrňákem – nádherným nohatým černým skokanem – k dřevěné překážce. I ty jejich lesklé ohony nadskakují ve stejném rytmu. Je to neuvěřitelně otravné. A zároveň *fascinující*. Ale hlavně otravné, protože mě to proti mojí vůli fascinuje. Fuj!

Amara tak nesmírně zdvořile upozorňuje všechny kolem v jezdecké akademii Dubina, že jí mají uhnout z cesty. Uhněte, nebo padněte. Milostpaní jedna! Amara je v podstatě KRÁLOVNA #HORSEGIRLS (jak pro jistotu hlásá její tričko pro všechny, komu by to třeba ještě nebylo jasné), a tak se my všichni ostatní klidíme z cesty na svých koních, kteří se poslušně rozprchávají jako stájové myšky.

Nebo se to od nich aspoň čeká.

Až na to, že já trčím na Clydovi Lee – jednom z nejstarších, nejobrovštějších a nejtvrdohlavějších koní v Dubině. Clyde je napůl Clydesdale, napůl plnokrevník a stoprocentní paličák.

Nás dva dali dohromady proto, že já jsem, jak říkají, jezdec „nováček“ alias „nezkušená“ alias „poskok #HorseGirls“. Clyde je ohromný – o několik pěstí vyšší než kterýkoli ze zdejších koní – robustní hnědák s bílými rousy na třech spěnkách a se smetanovou lysinkou. Vypadá, jako by upadl nosem a třemi kopyty do mísy s vanilkovou polevou.¹

V některých věcech, ehm, jsme si hodně podobní.

Jako poloviční tažný kůň má Clyde, jak by řekla moje babička, „velké kosti“ – nebyl vyšlechtěný pro jemnou drezuru nebo nonšalantní parkurové skákání. Jeho kopyta mají rozměry středně velké pizzy. Ale v kruhu ze sebe dává všechno. A nikdy nepohrdne svačinkou. Jinak řečeno, my dva jsme pro sebe prostě stvoření.²

Já sama si taky nejsem jistá, jestli jsem byla vyšlechtěná správně. Moje druhé jméno by klidně mohlo znít „Teda Na Holku Jsi Vysoká“. A řekněme si to na rovinu – postrkování

---

 1 Spěnka je kloub na koňské noze hned nad kopytem. Některým koním na nich rostou dlouhé chlupy zvané rousy – jako kdyby měli ke kotníkům přivázané bambulky.

 2 Tažní koně jsou OBŘI vyšlechtění k tahání saní nebo jiných těžkých nákladů. Nehodí se na drezuru (efektní sport, při němž jezdci provádějí koně titěrnými puntičkářskými tanečky) ani na parkur. Představte si Dwayna Johnsona, jak cupitá na hodině baletu – v podstatě takhle nějak vypadáme my s Clydem.

modelů koní od Breyera po miniaturním parkuru v pokojíčku a nošení rajtek do školy bylo ve čtvrté třídě možná roztomilé, ale v sedmičce už to aspiruje na oficiální a nakažlivou nepřítelost.

(Na mou obranu: 1. Jde o vizualizační cvičení. 2. Rajtky byly vynalezeny dávno před legínami na jógu. Noste si vaši sportovní módu a já si budu nosit svou.)³

Upřímně je mi jedno, že si celá škola myslí, že jsem podivínka od koní. Podle mě je podivín každý, kdo koně nemiluje. Koně jsou moje vášeň a já si za ní prostě jdu.

Clyde je bohužel můj jen při tréninku. Moje rodina si vlastního koně nemůže dovolit, na rozdíl od většiny holek v Dubině, které se prakticky narodily v sedlovně. A proto musíme svůj společný čas využívat naplno.

Clyde Lee je možná „jen“ školní kůň, ale tohle „jen“ je to úplně nejlepší, co mě potkalo za celý život. V den, kdy mám hodiny jízdy, letím (tryskem) domů ze školy a řítím se nahoru do pokojíčku tak rychle, jak jen to moje neohrabané nohy dovedou.

Obvykle na sebe hodím tréninkové triko – kašlu na prince, chci toho koně – přes již zmíněné rajtky, které na sobě mám už zhruba od sedmi hodin ráno. Zapletu si kudrnaté vlasy do

---

 3 Kdo potřebuje legíny na jógu? Rajtky jsou přiléhavé pružné kalhoty se semišovými všivkami, co vám pomůžou zůstat v sedle – a s vysokými botami vypadají super elegantně. Proto se nacházejí na vrcholu seznamu přání každé #HorseGirl!

dvou copů a ty sepnu k hlavě, obuju jezdecké boty a nasadím sametovou helmu. Tadá – jsem připravená!

Obvykle už tak dvě hodiny před začátkem lekce.

„Super motopřilba, Vili!“ Tátovi ten vtip přijde pokaždé stejně k popukání. Moje výstroj – což je nóbl slovo pro ohoz, co nosí #HorseGirls a jejich koně – mu připadá srandovní. Mně zase připadají srandovní jeho šortky s kapsami a značkové tenisky.

A mimochodem, jmenuju se Vilma, ale všichni mají pocit, že ta jedna souhláska navíc už je prostě trochu moc náááročná, a tak jsem v celém tomhle vesmíru známá jako Vili. (U Amary se dokonce i to jméno vznáší jako pták. Jen si to zkuste: Amaaaaara. A teď zkuste Vilma: žuch.)

Ale když už jsme konečně v jízdárně, Clydovi je úplně jedno, jak se jmenuju nebo kolikrát jsem ho jemně pobídla do slabin a požádala, aby se, prosím, pěkně prosím, pohnul. Zajímá ho jen zůstat stát, přesně tady. Právě na tomhle místě. Po celý zbytek hodiny.

Můj jazyk vyloudí další mlasknutí.

Nic.

Nakloním se v sedle dopředu, přitáhnu jednu otěž doprava v naději, že se třeba trochu pootočí a konečně mu naskočí převody.

„No tak, chlapče,“ šeptám, zatímco mě Amara probodává očima. „Hele, já vím, že potřebuješ trochu času pro sebe, ale musí to být zrovna teď?“

Zřejmě musí. „Mám v padoku dobroty,“ žadoním tiše. „Mrkev! Jablíčka! A všechno to může být tvoje!“

„Po-zor!“ zavolá znovu Amara – tentokrát o několik odstínů pronikavěji – a obkrouží jízďárnu, aby si najela podruhé.

Míří k oxeru – to jsou dva zeleno-bíle pruhované skoky, které se dají uspořádat nejrůznějšíм způsobem, ale zrovna teď jsou za sebou v dvojbradlí tak, že první skok je o něco nižší než ten druhý – uprostřed kruhu.

Tedy přesně tam, kde nás Clyde zaparkoval. Jelikož chodím na hodiny jízdy teprve pár měsíců, nemáme kdekoli v blízkosti oxeru co dělat.

Já a Clyde máme pracovat na kavaletách položených na zemi. To nám naše trenérka Jiřka položí na zem dřevěné bariéry a já s Clydem trénujeme kroky a chůzi a pozice a vůbec tu myšlenku skákání, aniž bychom, no, víte, skákali.

A hlavně nemáme stát v cestě těm, co doopravdy skáčou. To bylo to první, co nás Jiřka od prvního dne učila. První, nejzákladnější, domozkuvypáleníhodné pravidlo. Jinak by se totiž mohlo někomu něco stát.

Anebo, ještě hůř, by se mohla naštvat Amara. Ta nás právě teď musela znovu objet. (Uf!!!) Teď už mě s rozšířenými nozdrami probodává očima i Stříbrňák.

A vtom, jako by toho nebylo dost, zaburácí hluboký hlas: „Trochu života, Vili!“

To snad ne. Můj táta.

Všichni z Dubiny – Jiřka, ostatní holky na lekci, lidi ze stájí, několik rodičů s mobily v rukou, Amara a dokonce (přisahám!) i Stříbrňák – se na něj otočí a sledují, jak mě hlasitě „povzbuzuje“ z rohu jízďárny. To ne. To snad ne!

„Překážíš dopravě, holka!“

Ale ne. Už se dívají i Luky Vedral a David Dreisig! (To jsou jediní kluci, kteří chodí v Dubině na hodiny jízdy, a jsou o rok starší než já, ale jelikož nevědí, že existuju, snažím se, aby tenhle pocit zůstal vzájemný.

Kromě toho, kdybych se jen podívala jejich směrem, roztaví se mi tváře do odstínu extra pálivé salsy, a to na mě pak není hezký pohled.)

Nakloním se ke Clydovu uchu ve snaze schovat svůj rudý obličej do jeho černé hřívy.

„Clyde, řeknu ti tajemství,“ vydechnu. „Jsi ten jediný tvor na celém světě, který mě momentálně může zachránit. Všichni se na nás dívají. Říká ti něco termín ‚vydědělec‘?“

Žádná odpověď. Považuju to za „ne“. Clyde si užívá svou novou kariéru ledové sochy.

Amara dovede Stříbrňáka zpátky do pozice.

„Jiřko?“ zatrylkuje tím svým odporně sladkým hláskem. „Zdá se mi, že Vili nedává pozor.“

Počkat, Amara ví, jak se jmenuju? Ehm. Jasně že ví, když na mě táta právě hulákal přes celou jízďárnu.

„Vzpomeň si na naše hodiny, Vili,“ zavolá na mě Jiřka. Zhluboka se nadechnu a snažím se pekelně soustředit.

„Jdi!“ poručím, pevně stisknu Clyda lýtky a přesunu váhu dopředu v posledním zoufalém pokusu zachránit nás oba před jistou zhoubou.

A Clyde se nějakým zázrakem rozkluše. Možná jsem mu tentokrát dala jasný povel, možná se mu rozležela v hlavě moje nabídka s jablkem nebo se možná jen bojí Amary stejně jako já. V každém případě se konečně pohneme z cesty – i když jen taktak. Sladká úlevo!

Amara se Stříbrňákem uhánějí k překážce – Amara se v lehkém stehenním sedu vznáší těsně nad koňským hřbetem. Přitáhne otěže a nakloní se nad koňský krk, plnokrevník ladně zdvihne nohy do vzduchu, Amara klesne ještě blíž k němu, a pak se vznášejí... majestátně... magicky... nenuceně... vzduchem.

Všichni v jízdárně na ně zírají jako očarování. Zatajím dech. Celý svět jako by se zpomalil, když se i já předkloním a posunu v sedle – a v představě se vznáším s nimi.

Až na to, že se najednou pohybuju. A není to jen v představě. „Ááááááááá!“

Clyde odstartoval a řítí se za Stříbrňákem.

Zřejmě mu dodala energii nějaká závažná forma strachu, že o něco přijde, protože Clyde se rozhodl, že nezůstane pozadu mezi těmi nudnými břevny na zemi. Každým skokem se přibližuje k překážce, zatímco já poletuju v sedle a taktak se držím otěží, protože mi jedna z těch mých neohrabaných nohou vyklouzla ze třmenu.

Začnu neovladatelně klouzat po kůži sedla. Jízdárna se kolem mě náhle míhá otočená na bok a Clydova kopyta o rozměrech středně velkých pizz vesele cválají kupředu. Tu-dum, tu-dum, tu-dum.

„Hooou!“ ječím, zpevňuji břišní svaly a pokouším se ze své diagonální, napůl vzhůru nohama převrácené polohy dosáhnout na otěže.

A právě když začne natahovat krk ke gigantickému skoku, který nás oba přenese do říše zatracení, Clyde mě – asi poprvé v životě – poslechne.

Huuuů!

Kůň dupne na brzdy, náhle se zastaví a zatočí doleva.

Zato moje tělo, které je stále rozjeté plnou rychlostí, se zastavit odmítá, vymrští se ze sedla a pak – *jeeeeeeeee!* – pokračuje rovnou přes nejvyšší kavaletu oxeru.

A potom přistane v prachu. Žuch.

.
. .

Můj první skok přes překážku!

KAPITOLA DRUHÁ

Ještě doma mám pořád pocit, jako bych se vznášela. Ve svalech mi brní malé elektrické blesky. (To by *technicky vzato* mohla být ta modřina, která mi postupně pokrývá celé tělo, ale já zůstanu radši u těch blesků.) Táta ze sebe svlékne bundu a zamíří do kuchyně. Je středa večer, což znamená, že k večeři bude dneska snídaně.

Jjjo.

„Lívančová hostina,“ oznámí, popadne z kuchyňské linky krabici s instantním těstem na lívanečky a zašermuje ve vzduchu obracečkou. „Jedna otočka za každý pád z koně!“

Propánajána, hlavně ať z toho není další tátův oblíbený vtip.

„Výborně,“ obrátím oči v sloup a pověším si zaprášenou helmu na chodbě přes sportovní mikinu svojí sestry. Nemůžu za to, že Katka má milion těch svých nabubřelých mikin,

když máme na chodbě jen čtyři věšáky. Konečně ji ta její mikina taky jednou dostihla.

„Ty tedy víš, jak správně seskočit z koně,“ zazubí se táta a vítězoslavně zvedne k obracečce ještě dřevěnou vařečku. „Dávám deset bodů!“

„Skákání na koni se takhle neboduje,“ informuji ho.⁴

Ale jsem z těch dnešních dobrodružství tak zničená, že už se nenechám ani otrávit. Kromě toho se nikdy nehádám, když jsou v sázce lívanečky.

„Já jsem jen rád, že se ti nic nestalo, Vili,“ přejde jeho hlas do režimu *Myslím to vážně, mladá dámo*. „Budeš si muset dávat větší pozor.“

„Dávala jsem si pozor,“ zaúpím. „Proč nepoučuješ radši Clyda Lee?“

„Obecně se snažím nepoučovat nikoho, kdo je větší než já – zvláště když váží tunu.“⁵ Ukrojí do rozpálené pánvičky plátek másla, podívá se na mě a přimhouří oči. „Před večeří by ses

---

 4 V profesionálním parkurovém skákání body nedostáváte, nýbrž se jim snažíte vyhnout, protože jsou trestné. Jezdec může dostat trestné body, když stráví na parkuru moc dlouhou dobu nebo porazí překážku nebo má koně (ehm, jako Clyde Lee), který odmítá skákat.

 5 Clydesdalští koně mohou dorůst až do výšky dvaceti pěstí. (Zatímco lidi se u nás měří na stopy, výška koní se počítá na pěsti – zvláštní skutečnost, která sahá až někam do starého Egypta.) Dvacet pěstí odpovídá asi šesti a půl stopám, což jsou dva metry – a to se měří jen výška kohoutku! Můj táta je vysoký, ale *tak* vysoký zase není. A i mně do té výšky přece jen ještě kousek chybí.

měla opláchnout, zlato. Pokud sis na dnešek nezvolila styl ležérní stájové elegance.“

Zahlédnu svůj odraz v okně kuchyně. Z copů mi porůznu vyčuhují stébla slámy a mezi rovnátka se mi zachytily hrudky hlíny. Vypadám, jako bych si čistila zuby čokoládovou tyčinkou (#Cíle). Táta má pravdu. Trocha hřebelcování by mi neuškodila.

Když se plahočím po schodech nahoru do svého pokojíčku, přepadne mě takový divný pocit. Uvědomím si, že by to vlastně, možná, mohlo být... štěstí? Poprvé za hodně dlouhou dobu.

Jasně, Clyde se odmítl hnout. A ano, udělala jsem přemet a přistála obličejem rovnou v hlíně. Jo, když jsem se tak neuvěřitelně elegantně vyškrábala na nohy, vyplivla jsem plnou pusu bahna. To vše před plnou jízdnou.

Amara se tlemila, až byla ta její dokonalá pohádková tvářička k nepoznání. To znamená, že všechny ostatní holky – zvlášť ty její blondaté patolízalky, trojčata Kučerovic – se chechtaly taky, a s nimi i David Dreisig a několik snobských rodičů na tribunách. Mám dojem, že jsem dokonce zaslechla řehtání z padoku.

Na druhé straně, Luky Vedral se vůbec nesmál; vlastně vypadal docela ustaraně. Nebo mu možná bylo jen špatně od žaludku.

Moje trenérka Jiřka se šla podívat, jestli mi nic není, a pak mi nařídila, abych hned nasedla zpátky na Clyda Lee. *Druhé, nejzákladnější, domozkuvypáleníhodné* pravidlo. A tak jsem ji poslechla. Asi na dvě minuty. Potom Jiřka řekla, že

jsem pořád nějaká zelená a možná bychom to dneska měly odpískat...

No prostě, celý ten incident byl absolutně, stoprocentně ponižující. ALE! Jiřka tvrdí, že nejste ta pravá holka od koní, dokud poprvé pořádně nespadnete. Tato mise je teď splněna. Teď jsem – i s pusou plnou bahna a vším tím okolo – oficiálně potvrzená #HorseGirl!

Bohužel mě ráno taky čeká oficiálně potvrzená písemka z matiky.

Svalím se do postele a vysoukám nohy ze svých obrovských bot. *Jau*, z toho pádu mě trochu bolí zadek. Vlastně mě trochu bolí všechno. Podaří se mi vyndat z batohu pracovní sešit z matiky, ale nedokážu víc než zírat na obálku. Víím, že bych ho měla otevřít... jenže najednou jsem hrozně, hrozně, *hrozně* ospalá.

Trošku se zakloním do polštáře, jen na chvíličku...

„Ať tě ani nenapadne si sednout, než naházíš to prádlo do pračky!“ zavolá zezdola táta.

„No jo,“ zabručím a donutím se pomalu posadit.

„A boty jsi, doufám, nechala v garáži!“

„Jo!“ odseknu a nenápadně je zakopnu pod postel.

Vysoukám se z bahnem pokrytých rajtek a trička, které bývalo jahodově růžové, ale teď připomíná spíš jahody v čokoládě. Očichám ho, abych zjistila, jestli ho opravdu musím prát... Ehm, asi jo... Tohle bude chtít nějaký prášek pro průmyslové použití.

Pořádně se vydrhnu ve sprše a učiním přímo speleologický pokus o vyčištění rovnátek, a pak se konečně zabalím do čistého, nadýchaného županu. *Júúú*. Štítivě uchopím smradlavé jezdecké oblečení a pošlu ho otvorem skluzavky na chodbě dolů do prádelny.

„Heeeeej!“ To ohlušující zavřískání má na svědomí moje sestra Katka. Je jí šestnáct, je prudce inteligentní a často „senzitivní“ (podle táty to máme nazývat takhle, místo „trhlá“ nebo „duševně vyšinutá“). Zvláště když se v její blízkosti ocitnu já.

„Právě jsi mi hodila ty svoje nechutné farmářské hadry na hlavu!“

„To není žádná farma, Katko.“

Zabouchnu dvířka od skluzavky, ale pak si vzpomenu na pointu a zase je otevířu: „Je to *jezdecká akademie*.“

„Dobytek, hnusný smrad a hromady hnoje – v čem je rozdíl?“ zavolá na mě nahoru.

Nakouknu do šachty a zahlédnu Katku, jak si dole skládá hromádku mikin. Má stejné tmavé kudrnaté vlasy jako já a stejně jako já je, jak by řekla naše babička, „vysoká jako fazolový stonek“. Jen se to nesnaží neustále skrývat jako já. Stojí (a sedí a spí, a dokonce se i předklání) rovně jako pravítko a nosí značkové kočičí brýle.

„Teď mám na ofině *koně*,“ kvílí. „Vili, vždyť víš, že mám alergie!“

„Promiň. Myslela jsem, že jsi ještě na tréninku na ten vědomostní kvíz.“

„Skončili jsme dřív,“ odpoví a pro dramatictější efekt přidá kýchnutí. „A nechtěla jsem přijít o snídani k večeři.“

Snídaně k večeři je to jediné, na čem se s Katkou shodneme. Ona má ráda geologii a geometrii a školu a domácí úkoly a prkotiny a termíny a folklórní soubor a mytologii norských božstev a iracionální čísla a španělská slovíčka a fraktály sněhových vloček.

Já mám ráda koně.

Táta říká, že bychom se s Katkou měly víc snažit spolu vycházet, protože teď musíme všichni tři táhnout za jeden provaz. Máme za sebou „náročný“ rok, nebo aspoň on tomu pořád tak říká.

Já tomu říkám „pitomý, hrozný, hnusný a totálně nespravedlivý“ rok.

Moje mamka je vojenská pilotka a letos v létě ji přeložili na základnu na druhém konci světa. Abych byla přesná, je to od Nebrasky 12 016 kilometrů. Jinak řečeno, patnáct hodin letu. Osm časových pásem, čtyři oceány a tři kontinenty od nás.

Obvykle, když mamku někam přeloží, jedeme my všichni s ní. Proto se naše rodina hodně stěhuje, stejně jako husy. Zajímavá věc je, že divocí koně se taky stěhují z místa na místo. Ale přitom všechnu popularitu shrábnou husy. Ach jo.

Prostě, když jsem byla ještě malá, bydleli jsme nejdřív v Německu, potom v Texasu, pak v Kalifornii a teď v Nebrasce. Nebraska je úplně jiná než Kalifornie – silnicím se tu říká dálnice a je tu spousta kukuřičných polí a musíte jet autem

tři dny, než dojedete k oceánu, a všichni si mávají a říkají si ahoj, i když se vůbec neznají, a další podobné divné věci.

Ale tentokrát se naši rodiče rozhodli, že Katka a já a táta bychom měli zůstat v Nebrasce, když bude mamka pryč, aby Katka mohla dokončit střední školu na stejném místě, kde ji začala. Prohlásili, že se o tom *nebude* diskutovat. To mi rozhodně nebrání, abych o tom diskutovala. Hodně.

Mamka má být pryč *celý* rok. A je teprve září, takže včetně dalších letních prázdnin. Nebude za námi moct přijet ani na prodloužené víkendy. Ani na velké svátky – jako Halloween. Nebo moje narozeniny. (Ptala jsem se. Dvakrát.)

Já vím, že je to hrozně super, že je mamka pilotka – je to obrovský úspěch a velká čest a *blablabla*. Naši říkají, že obětování se je zkrátka součástí její práce. Ale proč si nemůže najít nějakou práci, ve které se bude obětovat ve stejném okrese jako my?

Myslím, že si uvědomili, jak mě to štve, protože letos mi konečně dovolili přihlásit se na hodiny jízdy v Dubině. Předtím jsem už párkrát byla na projížďce v přírodě, ale tohle jsou moje první oficiální hodiny na *jezdecké akademii*. Naši si řekli, že to pro mě bude dobré rozptýlení. A taky bylo – protože tady jsem poznala Clyda Lee, moje nejmilejší rozptýlení na celém světě.

Dívám se na své stádečko modelů koní od Breyera, které se pase na poličce nad mou postelí. Před Clydem byli tihle koníci tím jediným, co mi dělalo společnost, když jsme se přestěhovali do nového města. Pro necvičené oko (nebo

nesnesitelnou starší sestru) můžou vypadat jako „hračky“, ale můžu vás ujistit, že nejsou.

Tyhle figurky jsou totiž přesné, dokonalé, nádherné repliky největších koní v dějinách. A proto mají velký význam pro všechny #HorseGirls po celém světě.

Mám tu všechny slavné závodní koně – jako Man O'Wara nebo Secretariata – ale nejradši mám Dream Weavera. To je krásný karamelovo-jablkově zbarvený plnokrevník s dlouhýma nohama nataženýma v trysku a zlatou hřívou vlající ve větru.

Při posledním stěhování táta omylem postavil na krabici s Dream Weaverem piano, čímž mu ulomil dvě kopyta. Okamžitě jsem je přilepila zpátky vteřinovým lepidlem, ale stejně se pořád musí částečně opírat o Secretariata, aby se nepřevrhl. A přesně takhle ospale se teď cítím i...

„Večeřeéé!“ zanotuje známý hlas.

Najednou nemůžu popadnout dech. Máma! Třeba přijela domů, aby mě překvapila! Jako na jednom z těch videí na internetu!

„Jestli hned nepřijdeš dolů, Vili, sním ti všechny lívanečky.“

Aha. To je jen Katka.

Cítím na jazyku chuť slz, které se mi střádají vzadu v krku. Katka má úplně stejný hlas jako mamka, takže mě to vždycky mate, když řekne něco hezkého. Víím, že Katce se po mamce taky hodně stýská, ale musí kvůli tomu být v jednom

kuse tak „senzitivní“? Popotáhnu, posbírám své domácí úkoly a odšourám se po schodech do kuchyně.

Sssss. K mému nosu se donese vůně lívanečků bublajících na pánvi a trošinku mě rozveselí. Taťka nechá sklouznout další horký lívanec na hromádku a podívá se na mě.

„Už sis v Dubině našla nějaké nové kámoše?“

Naježím se a protočím oči ještě dřív, než větu dopoví.

„Tak zaprvé, nikdo neříká slovo *kámoš*,“ poučím ho. „Zadruhé, pochybuju, že by někdo v Dubině chtěl být můj kámoš – jsem jen ta divná nová holka, co právě sletěla z koně a málem se poblínila z té plné pusy hlíny.“

„Velmi stylové,“ šklebí se Katka. Pošlu část svých protočených očí jejím směrem.

„A zatřetí, nepotřebuju žádné kámoše, když mám teď Clyda.“

„Chápu, chápu a chápu,“ odpoví táta a obrátí se zpátky k pánvičce. „Jsem rád, že si s Clydem tak rozumíte. Ale stejně by ses měla poohlédnout po nějakých lidských kamarádech, Vili.“

Vzdychnu a svalím se na židli vedle Katky, jejíž učebnice zeměpisu se roztahují až na *moje* místo. Ale jsem tak vyždímaná, že si ani nestěžuju. Kromě syčení pánvičky je v kuchyni divné ticho.

Kdyby tu byla mamka, prozpěvovala by si country songy a já s Katkou bychom si dopisovaly domácí úkoly. Tak moc mi chybí její zpěv! Chybí mi, jak mi říká Vilmo a ne Vili jako

všichni ostatní. Chybí mi, jak voní – jako pivoňky a čerstvý lak na nehty. A nejvíc mi chybí, že není přímo tady – v dosahu mojí náruče.

Mamka by dnes v jízdárně byla Amaře řekla, ať si hledí svého. A Katce, ať na mě přestane ječet za to prádlo na hlavě, protože to byla jednoznačně *nehoda*. A tátovi, ať mě přestane ztrapňovat před úplně každým člověkem, kterého potká.

„Dejte se do toho, dámy!“ zavelí táta a vytrhne mě tak ze zamyšlení. Zastrčí si do kapsy telefon a posune před nás dva horké talíře. S vrzáním si přisunu židli blíž ke stolu a Katka zaklapne učebnici. Delikátně si rozprostře na klín ubrousek a protočí oči, když si strčím do pusy vidličku s obrovskou náloží lívance.

„Vili, připravila ses na tu zítřejší písemku z matiky?“ zeptá se táta.

Ach jo. Copak si tady člověk nemůže v klidu sníst snídani k večeři?

„Skoro,“ odpovím a strčím si do pusy k lívanci hrstku křupavých oříšků. Otevřu sešit s matikou a halabala do něj zapíšu k pár rovnicím výsledek, přičemž převrhnou láhev se sirupem.

(Jejda... zdá se, že $x^2 - 22x = \text{sirup}$.)

Když se ten nepořádek snažím utřít, vypadne mi ze sešitu na zem lístek vytržený z bloku. Vlezu pod stůl, abych ho sebrala, ale vůbec to nevypadá jako matika... ani jako moje písmo. Nakloním se blíž. Je to dopis! Dopis napsaný třpytivě fialovým inkoustem...

Milá V.,

umíš jezdit, ani nevíš jak,
před pádem vznášela ses jako pták!
Koně tě budou zbožňovat,
jen se tak brzy nesmíš vzdát.

přítel

Páááni! To je jako pro mě? To V., to jsem já? Skočím zpátky na svou židli a zastrčím zmuchlaný papírek zase do knížky, než si ho všimne někdo další.

Ale ten dopis přece nemůže být pro mě – vždyť já žádné přátele v Dubině nemám. Až na Clyda, ale ten se zatím určitě

nenaučil psát. A nemůže to být ani od Jiřky, protože ta celou dobu, co jsem byla v jízdárně, vyučovala ostatní holky...

Uf, nemůžu ani jasně uvažovat, protože Katka bez ustání mele něco o tom chystaném vědomostním kvízu.

„A pak Sofie zmáčkla knoflík úplně na poslední chvíli, jenže si nebyla jistá, jestli je správná odpověď Inkové, nebo Aztékové, a tak řekla Mayové! A druhý tým začal tvrdit, že jí odpověď trvala moc dlouho, ale pak paní...“

Píp-píp-píp-píp-píp-píp-píp. Všichni zpozorníme a věnujeme pozornost telefonu v tátově kapse, který vibruje a trylkuje zvoněním příchozího videohovoru.

Je to mamka! Tentokrát doopravdy.

KAPITOLA TŘETÍ

Uprostřed displeje se objeví mámin obličej a my ostatní se přesuneme do malého obdélníčku na horní straně. Zase jsme všichni spolu – aspoň v pixelové podobě.

„Ahoooj, vítěj Nebrasko!“ pozdraví nás svým zvučným, srdečným hlasem. Může od nás být na tisíce mil, ale stejně mi to zní, jako by přitančila do kuchyně a přistála na židli vedle nás. Její úsměv od ucha k uchu na nás září z displeje i přes ostré zářivkové světlo nad její palandou.

„Ó la lá, snídaně k večeři,“ zamrká a hodí okem po talířích s lívanečky za námi. „Nechali jste mi taky trochu?“

Táta hrdě otočí telefon, aby mamka viděla tu hostinu, co nám připravil. Mamka se zazubí a ocení jeho kulinářský triumf potleskem.

Když nám vždycky vypráví, jaký měla den, nakloníme se s Katkou co nejbliž, abychom si ji pořádně užily. Má na sobě

žlutohnědou leteckou uniformu se všemi těmi nášivkami, co se mi tak líbí – nejvíc ta s křídýlky nad jejím jménem.

Na světě pořád není moc žen pilotek – přesněji, je jich jen deset procent. Ale mamka chce, abychom jí říkali pilot. Tečka. Ne pilotka nebo žena pilot. Tak jako o nikom neřeknete, že je žena jezdec. (Ví, že když použije jezdecké názvosloví, vždycky se líp soustředím.)

„Mami!“ vyhrkne Katka. „Příští pátek budu soutěžit v kvízu Mistři vědomostí – jako opravdová členka týmu, ne jenom náhradnice.“

„Ju-chúú, Katko! Ukaž těm Mistrům vědomostí, kdo je tady pán!“

„Nebudou na tebe žárlit v šachovém kroužku?“ poškádlím ji, ale pak si uvědomím, že Katka to pochopila jako kompliment.

Široce se usměje – což je dost vzácný přírodní úkaz. Já a Katka máme stejné tmavé kudrlinkové vlasy a stejné dolíčky při úsměvu jako naše mamka. Táta taky míval tmavohnědé vlasy, ale teď už jsou spíš, jak říká on sám, ehm: „Pepř a sůl – protože to mám rád pikantní.“ Je to trapné.

„Mami, mami!“ vložím se do hovoru, protože si uvědomuju, jak nám ubíhá čas. U nás je půl osmé večer, což znamená, že u ní je půl čtvrté ráno. Směna jí začíná ve čtyři, ale někdy si přivstane, aby nám mohla zavolat, a, ehm... ty počty mě vyčerpávají. Jde o to, že můj čas je krátký, a můj čas je právě teď! Co nejrychleji na ni proto vychrlím historku o dnešní hodině jízdy a Clydovi a skoku a pádu a plné puse hlíny.